Р Е Ш Е Н И Е
№ 43670

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов
ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5353** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от А. М. С. срещу решение № 806 от 05.03.2026г., постановено по анд № 17803/2025г. по описа на СРС, 129 с-в, с което като правилно и законосъобразно е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-019015/29.07.2025г., издадено от началник сектор в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР.
С жалбата се поддържа, че решението на Софийския районен съд е незаконосъобразно, като се твърди, че наведените от жалбоподателя възражения, че не е извършил вменените му нарушения, не са обсъдени, както и не е извършена обективна, всестранна и пълна проверка за установяване на обстоятелствата за разкриване на обективната истина по делото. Прави се искане, в случай че съдът приеме, че извършените от жалбоподателя деяния осъществяват всички признаци на административно нарушение, но същите представляват маловажен случай, да приложи чл. 28, б. „а“ ЗАНН. Навеждат се възражения за прекомерност на наложените наказания.
По подробно изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение и на наказателното постановление.
В съдебното заседание касаторът не се явява и не се представлява.
Ответникът, редовно призован, не се представлява в съдебното заседание. С представеното писмено становище по касационната жалба прави искане за оставянето й без уважение като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана.
Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, при което правилно е приел за установено от фактическа страна, че на 13.07.2025 г., около 14.15 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [населено място] към [населено място], жалбоподателят А. М. С. управлявал товарен автомобил „М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] и пред № 420 е спрян за проверка, като е установено, че управлява посоченото МПС без поставен обезопасителен /предпазен/ колан, с който автомобилът е оборудван, както и че по време на управление на МПС използва мобилен телефон, без да ползва устройство, позволяващо това без участие на ръцете. Жалбоподателят бил сам в автомобила. Съдът е приел за установено, че именно възприемайки това поведение на С., в момента, в който са го изпреварвали от лявата страна, св. И. Е. Г. и А. С. С., които осъществявали контролна дейност по опазване на обществения ред като мотопатрул - придадени сили към 05 РУ-СДВР, предприели спиране на управляваното от А. С. моторно превозно средство. След като го спрели, му обяснили причината за спиране, след което поискали съдействие от ОДЧ на 05 РУ-СДВР, при което на мястото на спиране се явил св. И. Д. Н. - командир на отделение при 05 РУ-СДВР, който за констатираните по сведения на свидетелите Г. и С. нарушения, квалифицирани по чл.137а, ал.1 от ЗДвП и чл.104а от ЗДвП, съставил срещу С. АУАН №766862 от 13.07.2025 г. След предявяване на нарушителя на така съставения АУАН, същият го подписал, без да вписва възражения в него. Писмени такива не са постъпили и в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН. Въз основа на така съставения АУАН и при идентично описание на фактическата обстановка, като описаната в акта, на 29.07.2025 г. е издадено обжалваното НП.
Софийският районен съд е установил така изложената фактическа обстановка въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства - показанията на актосъставителя и на свидетелите очевидци И. Е. Г. и А. С. С., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК - справка картон на водача, АУАН, НП, копия на Заповед № 8121 з-1632/02.12.2021 г. и Заповед №8121К-12547/12.09.2024 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед №513з-2269/09.04.2015 г. на директора на СДВР.
Кредитирал е показанията на двамата свидетели-очевидци, като е приел, че са достатъчно конкретни, с висока степен на информативност, последователни и кореспондиращи помежду си, без наличие на съществени противоречия, както и че от тях, наред със съставения АУАН се установяват времето, мястото и поводът за извършената полицейска проверка на жалбоподателя, извършените от него нарушения, изразили се в управление на МПС без поставен обезопасителен колан, с който управляваното МПС е оборудвано, и използване на мобилен телефон по време на управление на МПС, без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете. Приел е за установено, че именно така възприетото от органите на МВР поведение на жалбоподателя е станала причина за спиране на управлявания от него лек автомобил съгласно показанията и на двамата разпитани свидетели. Кредитирал е и показанията на актосъставителя Н. относно заеманата от него длъжност и обстоятелствата, при които е съставил АУАН, въз основа на който е

издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление. АУАН е кредитиран от решаващия съдебен състав като писмено доказателство за датата и мястото, на които служителите на ОСПС-СДВР са констатирали извършените нарушения и са спрели управляваното от жалбоподателя МПС. Изведен е извод за липса на доказателства, които да противоречат на приобщените и кредитирани показания на разпитаните полицейски служители, с изключение на възраженията на жалбоподателя, изложени в жалбата, относно които съдът е приел, че не са подкрепени с каквито и да е доказателства.
Взел е предвид и горепосочените заповеди, преценени в съвкупност с показанията на св. Н. относно заеманата от него длъжност, като доказателство за компетентността на актосъставителя и административнонаказващия орган. Посочил е, че от Заповед № 8121 з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи - т. 1.3.3 и 1.3.4, се установява, че са оправомощени да съставят АУАН за нарушения на ЗДвП служителите от звената, осъществяващи охранителна дейност, а от Заповед №513з- 2269/09.04.2015 г. на директора на СДВР - заеманата от св. Н. длъжност, а именно командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ в 05 РУ-СДВР, а съгласно т.3.6 от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. началникът на сектор „Административно обслужване“ към ОПП-СДВР, каквато длъжност заема Д. Д., съгласно Заповед №8121К-12547/12.09.2024 г., е оправомощен да издава наказателни постановления за нарушения на ЗДвП.
При така установената по делото фактическа обстановка районният съд е счел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в законоустановените в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН давностни срокове, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаването му и да са ограничили правото на защита на нарушителя, с което да се явяват формални основания за отмяната на санкционния акт. Приел е за доказано, че касаторът е осъществил състава на вменените му нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 104а ЗДвП, като е управлявал автомобила без поставен обезопасителен колан, с какъвто автомобилът бил оборудван, и по време на управление на МПС използва мобилен телефон, без да ползва устройство, позволяващо това без участие на ръцете.
Настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.
При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Изследвал е всички релевантни към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка решаващият съдебен състав е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкциониран касаторът. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са непротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в оспореното наказателно постановление фактическа обстановка. Районният съд е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. При това е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието, както и че целите на наказанието по чл. 12 ЗАНН ще бъдат постигнати с определеното наказание.
Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се добави следното: Разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП вменява в задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение – глоба в размер на 50 лв., е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр.

1 ЗДвП (в приложимата редакция). С чл. 137а, ал. 2 ЗДвП е регламентиран кръгът на лицата, които са освободени от задължението за използване на обезопасителни колани, като в случая не се установява по делото /а следва да се посочи, че не се и твърди/, че по отношение на касатора са били налице изключенията, визирани в цитираната норма.
С нормата на чл. 104а ЗДвП е въведена забрана водачите на моторни превозни средства (МПС) да използват мобилни устройства за комуникация или други мобилни устройства по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, което позволява използването без участие на ръцете му или чрез системите за комуникация и управление, с които е оборудвано превозното средство. За нарушаване на тази забрана законът – чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП (в приложимата редакция) предвижда административно наказание глоба в размер на 50 лева.
При правилно установена в разглеждания случай фактическа обстановка изводите на СРС за доказаност на нарушенията са съобразени със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Фактическите констатации, описани в акта за установяване на административно нарушение, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а касаторът не е ангажирал други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. СРС е анализирал събраните по делото доказателства - както гласни, така и писмени, и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушенията, визирани в горецитираните норми на чл. 104а ЗДвП и чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Съгласно изричната разпоредба на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Следва да се акцентира в този смисъл, че в случая АУАН е подписан от жалбоподателя без възражения. Ето защо и при положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в акта фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен начин. Отделно, актосъставителят и свидетелят – посочен в АУАН, са удостоверили с подписите си съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията, дадени от актосъставителя пред СРС, безпротиворечиво и категорично подкрепят административнонаказателното обвинение. Не са налице несъответствия в установените факти по случая в степен, която да предизвика отмяна на издадения административнонаказателен акт. Установени са времето, мястото и обстоятелствата по извършването на вменените на касатора административни нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 104а ЗДвП, доколкото и св. С. е потвърдил, че съставянето на АУАН е с оглед лично възприети обстоятелства, обосноваващи нарушение на правилата по ЗДвП, а събраните гласни доказателства се подкрепят от представените по делото писмени такива. Предвид изложеното възраженията на касатора, че извършените административни нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 104а ЗДвП са недоказани се явяват неоснователни.
Доколкото направените от Софийския районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателнопроцесуалния кодекс, съдът приема, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила на основание чл. 221, ал. 2 АПК.
Относно разноските в производството.
При този изход на спора касаторът няма право на разноски. Своевременно направено и основателно е искането на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в

определен от съда размер от 66,47 евро.
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 806 от 05.03.2026г., постановено по анд № 17803/2025г. по описа на СРС, 129 с-в.
ОСЪЖДА А. М. С. да заплати на СДВР сумата от 66,47 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.